

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea
(*Ideiglenes fordítás!*)

COLLEGAMENTO CH
Rocca di Papa, 2016. június 18.

„Afrika fénye”

1) KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(zene)

Raphael [*ngemba, duala és bangwa nyelven üdvözöl, fordítás nélkül*]: Isten hozott mindenkit erre az egész világot átfogó családi találkozónkra!

Joan: Jambo Africa! Én Joan vagyok Kenyából és örülök, hogy itt lehetek veletek.

Raphael: Én Raphael vagyok Kamerunból. Fontemtől 45 km-re születtem. Én is nagyon örülök, hogy ezt az órát együtt tölthetem veletek, akik a föld minden pontján összeköttetésben vagytok.

Joan: Ha mottót szeretnénk adni a mai kollegamentónknak, az valóban ez lehetne: „Afrika”, „Jambo Africa!”. Üdvözöljük egész Afrikát! Van itt a teremben egy népes csoport, akik Afrika különböző országaiból származnak, vagy akik Afrikában éltek. Üdvözöljük őket! (*Taps*)

Raphael: Egy nemzetközi bizottság tagjai is jelen vannak itt. Ők most találkoznak első alkalommal itt Rómában, hogy konkrét terveket dolgozzanak ki napjaink néhány súlyos konfliktusa és háborúi kapcsán.

Ma délelőtt kaptunk egy levelet Ammanból, Jordániából, Wael Suleiman, a Jordániai Karitászigazgatójának aláírásával. A szervezet több százezer iraki, szíriai, palesztin... menekült befogadásáról gondoskodik.

Wael többek között ezt írja: „Közel-Keleten mindenki számára kilátástalan az élet... Mindenütt sötétség... Félelem... Halál... Gyűlölet... Menekültek... Menekülttáborok... De az Ideál segít, hogy mindezek ellenére folytatni tudjuk, és minden nap felfedezzük, hogy Isten még létezik, még mindig szeretet, végtelenül szeret minket... és a szeretet mindennél erősebb”.

Itt van velünk Omar Abawi is Jordániából, aki a Béke nemzetközi bizottságának tagja, és sajátos részét adja a közel-keleti békére vonatkozóan. Nagyon örülünk, hogy itt vagy velünk, Omar. (*taps*)
Add át üdvözlőnk mindenkinnek! Veletek vagyunk! Köszönet mindnyájatoknak!

Most üdvözöljük még a lengyel fiatalokat, akik nagyban készülődnek a Fiatalok Világtalálkozójára Krakkóban. Kétmillió fiatalat várnak ide július 26. és 31. között. Mi is sokan részt veszünk. Tehát, találkozunk Krakkóban!

Raphael: Itt a közelben, Castelvandolfóban zajlik a 60 éve született Città Nuova újság munkatársainak éves találkozója. A képernyőn láthatjátok a Città Nuova első számát, mely 1956. július 14-én jelent meg. Emmaus és Jézus, tudom, hogy szeretnétek üdvözölni őket...

Jézus: Igen, így van, szeretnénk üdvözölni benneteket, és elmondani mindnyájatoknak, akik ott vagytok Castelvandolfóban, hogy a Műnek ez a műve, a Műnek ez az első műve valóban nagyon fontos. Mindig is fontos volt, de ma talán még inkább, mert mindnyájan tudjuk, hogy a globalizáció, a világméretűvé válás időszakát éljük, csak hogy ezeket a kiemelkedő fogalmakat használjam. És nekünk, akik a karizmát éljük, megvan a válaszuk, a „Legyenek mindnyájan egy”, az „ut omnes”! Ez a kulturális projektünk.

Nagyon jól tudjuk, hogy ha az interneten, vagy minden más kommunikációs eszközön, a tájékoztatás csatornáin keresztül terjesztünk egy gondolatot, vagy élettapasztalatot, az meghatározható lehet. Lehet ez az „ut omnes” konkrét tapasztalata: ha milliók osztoznak egy olyan gondolatban, mely a kommunikációs eszközökön keresztül áramlik, az már az „ut omnes” megtapasztalása. Tudjuk, hogy ez a 60. évforduló egyáltalán nem könnyű sem a könyvkiadás, sem a folyóirat számára, de szeretnénk bátorítani titeket, bátorítani a munkátokat, és szeretnénk kifejezni, hogy veletek vagyunk, és elmondani, hogy nagyon fontosak vagytok mindannyiunk számára. *(Taps)*

Emmaus: A magam részéről is nagy üdvözlés, és minden jót kívánok! Szeretnék köszönetet mondani a Città Nuovának mindazért, amit az elmúlt 60 év során jelentett, és amit tett. Valóban értékes részt nyújtott a Műnek. Természetesen, az egész Mű nevében mondom köszönetet, mely hasznát látta ennek a munkának. És amit kívánni szeretnék, az bátorítás is: hogy valóban mindig tanúságtevők legyetek, annak a fénynek a tanúságtevői, mely Odafönről jön, annak a fénynek, mely Istentől, a karizma ajándékából érkezik, és semmi köze a világ felfogásaihoz, vagy a világban terjedő divatos gondolatokhoz, hanem ki kell fejezni a saját felfogását, de bátran, nyíltan, mindig hűségesen kitartva az igazság mellett, mely minden befolyástól szabadabbá tesz minket, akkor is, ha valamikor azt kéri, hogy reszkírozzunk. Tehát bátorság, folytassuk együtt, reszkírozzunk együtt, hogy tanúságot tegyünk a karizmáról. Minden jót, és jó munkát! *(Taps)*

Raphael: Köszönjük, Emmaus, köszönjük, Jézus.

Most még üdvözöljük azokat, akik összeköttetésben vannak velünk. Tegnap válaszoltam egy telefonhívásra Caracasból, Venezuelából. Hallgassuk meg.

Raphael: *Halló! Arellis! Én Raphael vagyok és nagyon örülök, hogy hallhatlak titeket. Tudjuk, hogy országotok nehéz időszakot él. Veletek vagyunk ebben. Tőletek szeretnénk hallani, hogyan élitek ezt a helyzetet.*

Arellis (in spagnolo): *Igen. Az elmúlt hónapokban Venezuelában kevés az élelem, fosztogatják az üzleteket, és általánossá vált az erőszak. Ez a helyzet, amiben most élünk, egyre kiéleződött, és immár elérte a társadalom minden közeget.*

Ennek ellenére nagy az összefogás, az emberek megosztják egymással, amijük van, és sok tapasztalatot élnek.

Például, az egyik lakótelepen az egyikünk háza gyűjtőhellyé alakult, ahová jönnek a szomszédok, és segítséget kérnek. Mindig van mit adni, még gyógyszereket is, melyek Gondviselésként érkeztek.

Megtapasztaljuk napjainkban az őskeresztény közösségek vitalitását és szépségét. Folytonos visszatérés ez a kezdetekhez, Chiara és első társnői tapasztalatához, mely kézzelfoghatóvá vált számunkra. Kihasználjuk az alkalmat, hogy megköszönjük minden segítséget, amit a legkülönfélébb módokon eljuttattatok hozzánk.

Raphael: Köszönjük, veletek vagyunk! (*taps*)

Holnap Kréta-szigetén elkezdődnek a nagy ortodox zsinat munkálatai. 1200 év után most találkozik először az ortodox egyházak nagy része, akkor is, ha nem hiányoznak a nehézségek. Lelki közelségünkkel és imáinkkal kísérjük figyelemmel az eseményt.

2) EGYESÜLT VILÁG HETE – ÚTINAPLÓ ECUADORBÓL

Raphael: Most váltsunk témát. Maruska és Leandro szeretnének hírt adni valamiről.

Maria: Igen, a Link Cultures-ről szeretnénk beszélni.

Leandro: Ez azt jelenti, hogy hozzuk össze a kultúrákat.

Maria: Ez volt az idei Egyesült Világ Hetének témája. Ennek a nemzetközi találkozónak a központja Quito, Ecuador volt.

Leandro: Az ottani földrengés ellenére, amire biztosan emlékeztek, az ecuadori fiatalok elhatározták, hogy megvalósítják az Egyesült Világ Hetének javaslatát, hogy ezzel reményt adjanak népüknek.

Maria: Most nézzünk meg egy rövid útinaplót, amit Mariana és Gábor készített!

(zene)

Speaker: *Hajnali 3 óra van, Rómában még alszanak. Ahogy a csillagos eget nézem, eszembe jutnak az ecuadori fiatalok szavai, akikkel telefonon beszéltem az április 16-i földrengés után: „Elvesztettem a tetőt a fejem fölött, de megnyertem a csillagos eget”. Ez most felidéződik bennem, ahogy indulóban vagyunk afelé a „csillagos ég” felé: (zene) Ecuadorba.*

Megérkezünk Quitoba. Egy egyszerű és lelkes csoport vár minket. Itt találkoznak a fiatalok a világ minden részéről, hogy a bennszülött kultúrákon keresztül beutazzák az országot.

Ma kezdődik ez a kultúrák közti tapasztalat: Európa különböző részeiről, Ázsiából és Latin-Amerika több országából érkezünk. (táj és zene)

Samiy és Williams, két fiatal, akik a Kitukara néphez tartoznak, megosztották velünk ennek a népcsoportnak a fájdalmát és küzdelmét, mivel a bennszülött és mesztic gyökerei miatt rejtegetnie kellett kulturális hagyományait.

Ezekben a napokban jobban megismerhetünk néhány ilyen népcsoportot.

Indulunk! Első állomás: Puyo. Ecuador keleti részén fekszik ez a város. (zene)

Utazás közben lenyűgöz, ahogy felfedezzük a különböző zöld árnyalatokban pompázó természetet.

Megérkezünk a Shiwakucha közösséghez.

Nadino: *Itt vagyunk Shiwakuchaban, egy kecsua közösségben. Nem arra van szükségünk, hogy fegyvereket gyártjunk a világban, hanem, hogy megteremtjük a párbeszéd, a béke, a testvériség tereit és az álmaink szerinti világot építsük.*

Speaker: *Ezekben a napokban többféle kapcsolatot is szőhetünk: önmagunkkal, a másikkal, a környezettel, a dolgokkal, a természetfölöttivel, mert a létünk lényege, hogy kapcsolatban legyünk. (zene)*

A napokban azt a tapasztalatot éljük, hogy „más szemmel tekintünk a világra”.

Ismerkedünk az andoki kultúrával, felfedezzük humán és kulturális gazdagságát, az itt élő népek bölcsességét.

Ezeken a találkozásokon keresztül újra rátaláltunk az ember legigazibb sajátosságára: hogy kapcsolatban él másokkal. Különbözőek vagyunk, és ez lehetőséget ad a párbeszédre. (zene)

Ennek a sokszínűségnek köszönhetően, amit itt, az egyenlítő mentén tapasztaltam, felfedezhettem, micsoda gazdagságot hordozunk magunkban személyesen, te is, ő is... a tiszteletet, a szolidaritást, a megosztást, magamon kezdve: „...Elveszítettem a tetőt a fejem fölött, de megnyertem a csillagokat!”... Elmerültem a kultúrák tengerébe, és elnyertem a csillagos eget. Ezek a csillagok egyetlen lehetséges álmot táplálnak bennem: a testvériséget”. (taps)

3) „NYARALÁS - MEGOSZTÁS” - EL ESPINAL (ARGENTÍNA)

Leandro: Szokásostól eltérő nyaralás. Ezt élték a paraguayi és argentinai fiatalok. Most bemutatjuk a videót, amit elküldtek.

(zene)

Cristian: *Idén nyáron meghívtak, hogy vegyek részt egy szokásostól eltérő nyaraláson. A javaslat: „nyaralás – együttélés – tapasztalat-megosztás a helyiakkal” Argentína északi részén, egy kis településen.*

Anélkül, hogy többet tudtam volna arról, mit fogok csinálni és hová is megyek valójában, elhatároztam, hogy jelentkezem. Megérkeztünk ebbe a 300 fős kis faluba, El Espinalba. Folyók, dombok veszik körül, és az ott élők nagyon egyszerűek: földművesek, méhészek, fonók.

Sol Wamba: *Mintegy 30-an voltunk fiatalok, a fokolarinákkal és fokolarinókkal együtt, és néhány napot együtt töltöttünk az ottani közösséggel.*

Magui: Több mindent együtt éltünk velük, részt vettünk a mindennapi munkájukban. Együtt dolgoztunk a dohányültetvényeken, mézet gyűjtöttünk és „tortilla”-t készítettünk. (zene)
Voltak napok, amikor szentmisén vettünk részt, más napokon igeliturgiát tartottunk a közösséggel együtt.

Egy jeleneten keresztül bemutattuk az Aranyszabályt, és igyekeztünk megértetni, hogyan lehet gyakorlatra váltani a nap bármely helyzetében.

Az volt az egyik legnagyobb élmény, hogy mindent egységben építhettünk. Nem volt előre betervezett programunk, hanem mindannyiunk érdeklődésének és a helyi emberek életének megfelelően határoztuk el menetközben, hogy mit csinálunk a nap folyamán.

Cristian: Mivel ez nyaralás is volt, pihentünk is a természetben. Ezeket az alkalmakat kihasználtuk arra, hogy jobban megismerjük egymást, beszélgessünk, focizzunk, filmet nézzünk, lovagoljunk. Akaratlanul is megerősödött köztünk az egység. Ez másokat is megfertőzött.

A felmerülő akadályok, mint például, az eső, az áram- és gázkimaradás segítettek, hogy egyé tudjunk válni a helyiek életével, és ez lehetőséget adott a konkrét szeretetre.

Ahogy az ottaniakkal találkoztunk, megismerhettük a történetüket, az örömeiket, a fájdalmaikat... lassan-lassan szavakba tudták önteni a legmélyebb tapasztalataikat, sebeiket, és szinte akaratlanul is, azzal, hogy egyszerűen meghallgattuk őket, elkezdtek begyógyulni a sebeik, ugyanakkor mi is tanultunk velük együtt és tőlük, főként az ártatlan egyszerűségükből.

Joaquín: Hihetetlenül szép napokat töltöttünk a közösséggel, mely befogadott bennünket. Az ittlétem nagy kihívást is jelentett, és nagyon szeretnék visszatérni.

Mercedes: Még soha nem éltem ilyen tapasztalatot. Megnyitotta a szívemet, és segített, hogy kilépjek önmagamból, mert kicsit félnék vagyok, és valamikor nem tudok odalépni a másikhöz.

Diego: Olyan volt ez az együttlét, mintha Máriapolin lettünk volna. Nem volt beskatulyázás közöttünk.

Carla: Újra találkoztam Istennel az embereken, Istennel az egységen keresztül, és Istennel az apró gesztusokon és a természetben keresztül is.

Magui: Most, hogy hazamegyünk, a közösségi háló segítségével továbbra is megosztjuk egymással a mindennapi életünket a távolságok ellenére is. Ez a tapasztalat nekünk azt jelentette, hogy megtanuljuk, építsük és kontempláljuk az egységet. És felfedezzük, hogy ha az egységre törekszünk, a többi mind ajándékként érkezik.

Cristian: Sziasztok! Köszönjük! (taps)

Raphael: Köszönjük az argentin és paraguayi fiataloknak!

4) VISELJÜK GONDJÁT A MÁSIKNAK - ORANO ÉS BENI ABBES (ALGÉRIA)

Raphael: Most menjünk Algériába. Két történet ebből a nagy országból: az egyik Oranból, a másik Beni Abbesből, mint oázisok a sivatagban. A muszlim testvéreink mutatják be.

(zene)

Schéhérazad Mesli (*Fondatrice e Vice Presidente ASIPAA*): *Amikor először jöttem ide, hogy fejlesztő kurzust tartsak franciából, rájöttünk, hogy nem részesülnek megfelelő képzésben. Ezért azt mondtuk: hozzunk létre egy szervezetet a vakok és gyengénlátók szakmai integrálódásáért.*

Fatema Khariji (*Assistente Laboratorio Stampa*): *Ez a braille nyomtató; ez az elkészített könyv, amit majd kinyomtatunk; ez a braille írás, ez a fekete betűkkel írott szöveg.*

Mohammed Lahoueli (*non vedente, ndr*) (*Vice President ASIPAA*): *Műhelyé alakítottuk ezt a központot, hogy olyan gyakorlati ismereteket nyújtsunk a vakoknak, melyek fontos eszközül szolgálnak, hogy be tudjanak kapcsolódni a munka világába: az informatika, a nyomdászat, a gyógymasszázs, a kultúra, a színhátság és a zene területén. Az A.M.U.-nak köszönhetően kapta meg a szervezet az alaptámogatást.*

Imane Hamani (*Presidente ASIPAA*): *A.M.U azt jelenti: Egyesült Világért Akció.*

Jelenleg a tizedik kurzust tartjuk informatikából.

A képzés kiegészítéseként született a „cybercaffé” ötlete, mert lehetőséget ad a kikapcsolódásra, a keresésre, és könyvtár létrehozására is. Kezd beindulni a gyógymasszázs és a kézi nyirokmasszázs tanfolyam. Ezzel egyidőben kisebb társadalmi-kulturális műhelyek is létrejöttek: énektanfolyamok és kézműves műhelyek.

Mindezekén túl a legfőbb tevékenységünk az, hogy bevezessük őket a munka világába. A szervezet három embernek biztosít munkát és fizetést; a foglalkozás többi részét önkéntesek segítik: tizen-tizenöten. A mai napig mintegy tizenöt fiatal sikertelenül felkészítünk, hogy állami vagy magánintézményekben munkába állhassanak.

(táj és zene)

Ines Benallal (*arabul*) (*9 éves gen4 Beni Abbesből – a Szahara nyugati részéről*): *A béke legyen veletek! Ines vagyok és ez a családom: az apukám, az anyukám, és a húgaim!*

Egyik nap elmentünk együtt a Tannine oázisba. Ott megismertem egy kislányt, aki elmondta, hogy nem jár iskolába a szembetegsége miatt, mert túl sok a homok a házukban. Még azt is megengedte, hogy felüljek a szamaruk hátára. Amikor hazamentem, mondtam a szüleimnek, hogy gyűjtsünk nekik ruhát, könyvet és játékot. Az apukám pár nap múlva visszament az oázisba a barátaival, Ginoval és Jean-Pierre-el és elvitték nekik, amit összegyűjtöttünk. (zene és taps)

5) GIORGIO MARCHETTI (FEDE) – A BOLDOGSÁG TITKA

Raphael: Az a boldogság, ami ennek a kislánynak a tekintetéből sugárzik, most segítségemre van, hogy bevezessem a következő részletet.

Giorgio Marchetti, Fede, az egyik első fokolarinó egyszer fiatal lányok egy csoportjával beszélgetett, és elmondta nekik boldogságának titkát. Fede május 29-én hunyt el.

Örömmel gondolok most Pasquale Foresire is, akit Chiaretto néven ismerünk. Egy évvel ezelőtt pontosan ezen a napon adtuk őt vissza a földnek, ahogy nálunk mondani szokás. Ő mindig ott volt Chiara mellett, segített a városok létrehozásában, mint Loppianóban, Olaszországban, vagy Nairobiban, Kenyában, és a kiadóhivatalok - mint a Città Nuova - megalapításában.

Fede¹: „[...] Ez a szeretet, főként az elhagyott Jézus iránti szeretet a boldogság titka. [...]

De ebben az a lényeg, hogy Jézus nem csak a Másik életre ígérte meg a boldogságot, hanem a földi életre is, ha úgy szeretünk, ahogy ő szeretett, és ha szeretjük az elhagyott Jézust. Tehát, itt a földön megtapasztaljuk azt a boldogságot, ami a Másik élet, az örök élet, az örök boldogság elővételezése, előszobája. Én például ebben az előszobában vagyok a magam korával. Foco azt mondta, hogy az időskor a Mennysország noviciátusa. Előkészület az odajutáshoz. Ezt nem szabad elfelejteni, mert sokan félnek a haláltól, de ez az ajtó az odajutáshoz. Most azt kérdezitek, hány éves vagyok. Próbáljátok kitalálni. 85, 84. Igen, annyi. Ügyes vagy! (Taps) Feltehetitek a kérdést: „Te, aki 84 éves vagy, és igyekeztél a boldogságot építeni, boldog vagy?” A válaszom: Igen! 84 éves vagyok, és boldog vagyok!” (taps)

Joan: Ez a boldogság valóban látható Fedén. Köszönjük!

6) **NAIROBI (KENYA) – GYERTEK, ÉS ISMERJÉTEK MEG VELÜNK!**

Joan: Most elérkeztünk Afrikába, Kenyába, és nagyon örülök, hogy bemutathatom nektek a szülőházamat.

Azt javaslom, hogy vegyétek le a karóráitokat, és hagyjátok, hogy az idő vigyen előre benneteket. Emmaus és Jézus májusban látogattak el oda. Nairobiban abban az időszakban több képzési iskola is zajlott, és olyan széleskörű témákkal néztünk szembe, mint a család, az inkulturáció, és más, az egész kontinenst érintő témák, de ezekről majd később beszélünk...

Előtte olyan történeteket szeretnénk megismertetni veletek, melyek régre visszavezethető helyzetekről és a modern kor tragikus helyzeteiről szólnak... rivalizálás a népcsoportok között, nehéz megélhetés a nagyvárosok, mint Nairobi nyomornegyedeiben és külvárosában...

Először három barátunk kíséretével tegyünk egy kört Nairobiban.

(zene)

James: *Sziasztok! Isten hozott benneteket Kenyában! Ez itt Nairobi.*

Lucy: *Kenya fővárosa!*

¹ Részlet Giorgio Marchetti (Fede) egyik válaszából a Gen 3 iskolán – Castel Gandolfo, 2013. május 25.

Audrey: *Üdvözlünk titeket!*

James: *Nairobiiban több mint 5 millióan laknak. Az ország minden részéről költöztek ide. Több mint 40 törzset és nyelvet képviselnek. Az utcán mindenféle nyelvet lehet hallani. Csak a két hivatalos nyelv közös: a swahili és az angol. (zene)*

Lucy: *Ő Kenya miniszterelnöke: Jomo Kenyatta. Az ország 1963-ban vívta ki függetlenségét. Kenyának a világ más országaihoz hasonlóan nemzetközi kihívásokkal kell szembenéznie. Főként a terrorizmussal: például, a garissai, a Westgate Mall-i merényletekkel... De mi, fiatalok, remélünk a jövőben, hogy jobb jövő áll előttünk. (zene)*

Audrey: *Ez a Masai-i szabadtéri piac. Különböző kultúrákhoz tartozó emberek jönnek ide, hogy kézműves termékeiket árulják: ruházati cikkeket, fülbevalót, cipőt, karkötőt, nyakláncot... Olyan ez, mint Kenya különböző kultúráinak kiállítása. (zene)*

Mint minden piacon, úgy itt is megesik, hogy megduplázódnak az árak. Ha tudtok alkudni, megfizethető áron vásárolhattok minőségi termékeket. (zene)

James: *Ezzel be is fejezzük rövid körutunkat Nairobiiban. Haza kell mennünk, így el is köszönünk tőletek. Ahogy tudjátok, a város leginkább használatos közlekedési eszköz a matatu. Most felszállunk rá, hogy hazavigyen bennünket! Sziasztok! (zene és taps)*

7) KÜZDELEM... A BÉKÉÉRT MARSABITBAN (KENYA)

Raphael: *Most hagyjuk el Nairobi-t, és menjünk Marsabitba. A települést már ősidők óta a törzsi konfliktusok gyötrik. De nézzük, mi történt ott.*

(környezet)

Speaker 1: *Amikor Kenya északi részére utazik az ember, tapasztalt sofőrre van szükség. (zene)*

Nairobi-ból Marsabitig – az etióp határ előtti utolsó városig - mintegy 10 óra az út.

Átutazunk Kenya középső részén, a kisvárosain és a zöld legelőin. (zene)

Ahogy haladunk előre, egyre rögzesebb a talaj. Nyilvánvaló, hogy ezt a területet elhanyagolták a korábbi kormányok. (zene)

Kenya északi részén 14 különböző népcsoport él, többük nomád pásztorkodással foglalkozik.

Nehéz elhinni, hogy ezt a csodálatos tájat a törzsek, különösen a Borana és Rendille törzs közötti összetűzés áldozatainak vére festette be.

Ezek a konfliktusok a régmúlta vezethetők vissza a nem elegendő vízforrások és legelők miatt.

Chief Lerapo *(Rendille community) (in Swahili): Sok ellenségeskedés volt közöttünk a természeti erőforrások hiánya miatt; mindenkinek gondoskodnia kellett takarmányról, vízről, emiatt harcban álltunk egymással.*

Aa Duba (Borana community) (in Borana): Válságban éltünk. Életüket veszítették a boranak, életüket veszítették a rendillék. Mindenütt háború volt, és nagyon féltünk. (táj)

Speaker: Elizabeth Kanini tanári diplomát szerzett a békére nevelésből. Azon munkálkodik, hogy már az alapoktól elkezdődjön a béke építése. Ongata Rongaiban, Nairobi külvárosában él.

Elisabeth Kanini (in inglese): Az ő gyerekeiket tanítom, és megértettem, hogy ez a konfliktus átöröklődött nemzedékről nemzedékre. Amikor színes ceruzát és rajzlapot adtam a gyerekeknek, konfliktusos jeleneteket rajzoltak, embereket, akik ölik egymást. Valóban mélyen beljük ivódott a gyűlölet.

(...) Vetettek zöldséget, de nem adhatták el egymásnak. Esetleg sok tejük volt, de mivel ellenségek voltak, nem oszthatták szét egymás között. (...) Elhatároztam, hogy erre a konfliktusra fogok összpontosítani, mert megállította ezeknek a csoportoknak a fejlődését. Ekkor találkoztam Johnstone Dubával.

Johnstone Duba (in inglese): Sziasztok! Johnstone vagyok. Köszöntelek benneteket Marsabitban! (zene)

Speaker: Johnstone 22 éves, a Marsabit melletti Badasa faluból jön, és a Borana törzs tagja. (zene és táj)

Johnstone, vagy „Duba”, ahogy sokan szólítják, egy nagy család legidősebb gyermeke, és jelenléte mágnesként vonz mindenkit, különösen az öccseit és a húgait. (környezet)

A borana törzs számára a létfenntartás legfőbb forrása a kecske és a szarvasmarha. (környezet) Mivel nincs bevezetve a házakba az áram és a víz, a megélhetésért végzett munka minden idejüket kitölti.

Johnstone (parla in Swahili): A törzsi rendszer, a békétlenség mindig szenvedést okozott nekem. Én azt szeretném, hogy összefogjunk mindannyian, és egy családként éljünk. (...)

Láttam, hogy a közösség minden tagjának, fiataloknak, felnőtteknek, mindenkinek megvan a maga feladata. Tőlem telhetően én is kihasználtam az alkalmat, és elhatároztam, hogy odaadással terjesztem a békét a közösségeink körében, ahol az emberek gyakran ölik egymást. (táj)

Speaker: Johnstone önkéntesként kezdett dolgozni a völgy másik végében működő iskolában, mely az ellenséges törzshöz, a rendillékhez tartozott.

Aa Duba (mamma di Johnstone) (in Borana): Nagyon aggódtunk. Attól tartottunk, hogy megölik, és nem jön többet haza.

Elisabeth Kanini (in inglese): Ő volt az egyik első, akit a rendillék elfogadtak. (...) Viselkedésének és nyitottságának köszönhetően nem úgy tekintettek rá, mint Boranara, hanem mint gyermekükre. (...)

Johnstone (in Swahili): Az itt végzett munkánkba bevonjuk apáinkat, időseinket, a falu vezetőjét és a fiatalokat egyaránt. (zene)

Elisabeth Kanini (in inglese): Az idősök nem hallgatnak sem a nőkre, sem a fiatalokra. (...) Johnstone a viselkedése miatt szólhat hozzájuk, az irántuk tanúsított tisztelete miatt, (...) a sok áldozatvállalásával együtt. (...) Ahogy sikerült belépnie az emberek életébe, megnyitotta az utat, hogy elfogadják őt; és amikor elfogadnak valakit, hallgatnak is rá.

Chief Lerapo (in Swahili): A korábbi problémáink szinte már nem is léteznek. Már nem lopják egymás jószágát, nem ölik egymást. Elhatároztuk, hogy úgy élünk, mint testvérek, mint közösség, akik megértik egymást, és felhagytunk minden mással.

Speaker: Johnstone egy sajátos fegyvert alkalmazott a fiatalokkal: a focit. (zene)

Johnstone (in inglese): A vidék minden részéről vagyunk itt fiatalok. (...) Ezek a közösségek korábban harcban álltak egymással, de mi, fiatalok azért vagyunk ma itt, hogy kifejezzük összefogásunkat. A békét akarjuk építeni és azt a változást képviselni, amit a társadalmunkban szeretnénk megvalósítani.

Chief Abdub Hussein Qalla (Borana community) (in Swahili): Jó dolog ez a mindkét közösség számára szervezett foci, gondolom, segíteni fog.

Gagallo Nura, (Borana community) (in inglese): Ezek a gyerekek, akik itt velünk játszanak, a vidék építői lesznek a jövőben. (zene)

Paul Mitambo (Rendille community) (in inglese): Arra hívom az itteni fiatalokat, hogy a békéért éljenek, mert a béke a jólét és a fejlődés eszköze. (zene)

Aa Duba (in Borana): Most már a béke érvényesül. Az emberek egyetértésben élnek; van egy közös piacunk, ahol a rendillék tejet árulnak, és cserébe khatot vesznek tőlünk. Káposztát adnak el nekünk, és valami mást vesznek tőlünk. Együtt töltjük a napunkat. Békében élünk, és nyájaink együtt legelnek.

Elisabeth Kanini (in inglese): A béke építése hivatás. (...) Sok áldozattal és önzetlenséggel jár. (...) Rendillék és Boranak, fiatalok, nők, idősök a béke előmozdítói lesznek, de nem csak a saját közösségükben, hanem más közösségekben is, ahol még erőszak uralkodik. (zene)

Chief Abdub (in swahili): Újra esőzik, és jól élünk; Isten is meghallgatta az imáinkat. Korábban nem esett, és élelmünk sem volt. Most bőségben élünk, és egyetlen közösséget alkotunk. (zene és felirat)

„A béke nem harc, hanem valami olyan, amiért érdemes harcolni.

Amit teszünk, bár kevés, de nem hiábavaló”.

(részlet Geraldine és Treza, két kenyai fiatal dalából)

(zene és taps)

8) EGY KÖZÖSSÉG ÉLETE A KENYA HEGY LÁBÁNÁL

Joan: Embuban, a Kenya hegy lábánál születtem. Ott él a Kenyában működő Fokoláre Mozgalom egyik első közössége. Most hallgassuk meg tőlük, hogyan élnek ma.

(táj)

Speaker: *A Kenya hegy lábánál, Nairobától két órányira fekszik Embu városa. (táj)*

Székesegyházának megvan a maga jellegzetessége. Szerkezetébe beépítették a helyi hagyomány néhány főbb szimbólumát. A tető a Kenya hegy két csúcsára emlékeztet, az oltár melletti oszlopok pedig egy fát ábrázolnak. A tervet Carlo Fumagalli építész készítette.

Don Pietro Primieri *(in italiano): Carlo Fumagalli eljött ide, és nagyon megérintették őt a püspöki címer szimbólumai: (...) a Kenya hegy, a helyi lakosság szent fája, a mogumo, (...) és a két kéz a testvériség jeléül. (...)*

És amikor a püspök elment a plébániákra a makettel és a tervekkel, hogy megértesse, mit szeretne csinálni, az emberek azonnal megértették. Nem mondták, hogy „miért, hogyan”, hanem azonnal rendelkezésre álltak. Így kezdődött... (zene)

Az építkezés során meglepő volt... ahogy az emberek bekapcsolódtak, és részüket adták.

Speaker: *13 év kellett a megvalósulásához. Carlo Fumagalli így emlékszik vissza erre a tapasztalatra: „Ez a szokásostól eltérő épület, mely lassan-lassan emelkedett a földjükön, mindenkit odavonzott vagy a munka miatt, vagy kíváncsiságból, katolikusokat és nem katolikusokat egyaránt, olyannyira, hogy a társadalmi életre is kihatott”.*

Pietro Primieri atya már több éve él Kenyában, mint szülőhazájában, Olaszországban. A 70-es évektől Iriamorai településen, Embu szomszédságában az ő plébániája körül bontakozott ki a Fokoláre Mozgalom egyik első közössége. (környezet)

Maria Goretti Muthomi *(in lingua kiembu): Embu egyházmegyében különféle népcsoportok élnek (ezeket úgy hívják, hogy „Miviriga”: leszármazottak). De a Fokoláre Mozgalom lelkiségének köszönhetően jól együtt tudunk élni és dolgozni, szeretjük egymást, anélkül hogy éreztetnénk, ki melyik csoporthoz tartozik.*

Patrick Njeru Maugu *(in lingua kiembu): Ahhoz, hogy mondjak valamit az életemről, azt mondanám – különösen ahogy Chiara életével találkoztam, és ahogy azt megértettem – jól együtt tudok élni másokkal. Elsősorban, mivel az egyik iskolában tanítok, ez az élet sokat segít, hogy egyetértésben éljek másokkal. Mindenkiel egyszerű lesz a kapcsolat, mert megtanultuk, hogy*

mindenkit Isten gyermekeinek tekintsünk, és testvérként bánjunk egymással. Mindenki barátunkká válik, akivel szeretnénk együtt élni és együtt lenni.

Augustine Njeru (in lingua kimbeere): *Az fejezi ki az egységünket, hogy segítünk egymásnak, és a másik szükségletét a sajátunknak érezzük. (...)* (zene)

Aztán ellátogatunk azokhoz a szülőkhöz, akiknek a gyerekei fokolarinikként ajándékozták az életüket Istennek. (zene)

Elmegyünk hozzájuk, mert érezzük, hogy ők is a szüleink, és úgy látogatunk el, mintha valóban a mi szüleink lennének. (zene)

Maria Goretti Muthomi (in lingua kiembu): *A szülők és a családtagok mind nagyon örülnek; érzik, hogy gyerekeik közel vannak hozzájuk. Sok mindent nagy örömmel együtt élünk meg velük.* (zene)

Patrick Njeru Maugu (in lingua kiembu): *Amikor nehézségek adódnak a családban, a munkahelyen vagy a közösségben, nagy hála van bennem Chiara mama iránt, mert valami nagyon fontosra tanított meg az életben. Arra, amit még genként tanultam meg, de soha többé nem felejttem el: „A szeretet mindent legyőz”; Aztán rájövök, hogy amikor nehézségbe ütközöm, és azt sikerül jól elfogadnom, felismerve benne az elhagyott Jézust, ez az a kulcs, mely megnyitja az utat, hogy folytatni tudjam egészen a végsőig.*

(taps)

9) MILLYCENT TÖRTÉNETE – NAIROBI (KENYA)

Joan: Most bemutatom nektek az egyik barátnőmet: Millycent-et. Millycent Nairobi egyik legnagyobb nyomornegyedében, Mathareban született. A város a folyóról kapta a nevét, mely átszeli. Millycent úgy döntött, hogy ottmarad azon a helyen, hogy segíthessen másokat, ahogy őt is segítették. Most hallgassuk meg őt.

(táj és zene)

Speaker: *Mathareban, Nairobi második legnagyobb nyomornegyedében vagyunk. 500.000-en élnek itt.*

Millycent Akinyi Ong'Weny (in inglese con sottotitoli in italiano): *Ő az anyukám; halat süt éppen.* (környezet)

Speaker: *Millycent Akinyi Ong'Weny is itt él.*

Millycent Akinyi Ong'Weny (in kiswahili): *Mathareben, Nairobi egyik nyomornegyedében születtem és azóta is itt élek. Soha nem volt könnyű itt az élet. (...) édesanyám alkoholista lett, édesapámnak nem volt sok lehetősége...* (zene)

Ahogy növekedtem, találkoztam olyan emberekkel, akik segítettek. Amikor a szerzetesnőkn keresztül a Fokoláre Mozgalom eljutott Mathareba, elkezdtek foglalkozni velünk, lányokkal, így tudtunk iskolába járni, tanulni, és a mindennapi életünkben is mellettünk voltak. Ahogy befejeztem az iskolát, éreztem, hogy nem hagyhatom itt Matharet, hanem itt kell maradnom, hogy segítsen az itt élő gyerekek fejlődését. (zene)

Most itt vagyunk ebben a kápolnában, amit rendelkezésünkre bocsátottak. Nem vagyok egyedül, vannak itt mások is, és segítjük egymást. Például itt van Jane Frances, Marietta, Bernadetta, Kioko, és a koordinátorunk: Lucia. (zene)

Speaker: 2005-öt írunk. A Fokoláre Mozgalom családjainak segítségével a kis Szent Anna kápolna egy óvodai csoporttá alakul a hét folyamán, mely mintegy harminc óvodást, három-hat éves korú gyerekeket fogad be. (környezet)

Millycent Akinyi Ong'Weny (in kiswahili): Amikor elkezdtek, nagyon kemény volt, egyáltalán nem volt könnyű. (...) a gyerekek szülei sok mindent elvártak tőlünk, mert Mathare-ban más projektek is léteznek, ahonnan pénzt, földet és más anyagi dolgokat kapnak. (...) de a szomszédainkon keresztül is megértették, hogy amit teszünk, az a gyerekekért van. Mi nem a pénz vagy az üzlet miatt vagyunk itt, hanem hogy megváltoztassuk a gyerekek és a szülei életét is. (környezet)

Ambrose Ogueno Dullo (in kiswahili): Sok változást vettem észre a lányomon: a viselkedésmódján, a tisztálkodásban, a tanulásban. Többször összejövünk más szülőkkel és dobunk a szeretet-dobókockával: az egész a szeretetről szól. Elvittük másoknak is, és most már otthon is éljük. (zene és környezet)

Millycent Akinyi Ong'Weny (in kiswahili): Bár itt élünk ebben a nyomornegyedben, és kemény az élet, de ha szeretettel kamatoztatjuk, amit kapunk, minden naggyá válik. (zene)

Mary Kuthea (in kiswahili): Az emberek észrevették a változást, és szeretnének csatlakozni hozzánk. Látták, hogy szeretünk, hogy a gyerekeink jól viselkednek, és van jövő. (zene)

Agatha Rwamba (in kiswahili) Egyik nap lövöldöztek, belőttek egy golyót a házukba, egészen az ágyig; a gyerekek felébredtek, és megkérdezték: „Anyá, meddig kell még szenvednünk? (...) majd azt mondták, „keljünk fel, dobjunk a kockával, és meglátjuk, mit tanít ma”. Dobtunk, és az állt rajta: „szeressétek ellenségeiteket”. (zene)

Millycent Akinyi Ong'Weny (in kiswahili): Nem könnyű feladat a béke és az egyetértés továbbadása, különösen országunkban, Kenyában, és főként Nairobiban, ahol ma is sok a konfliktus. (...) A béke és az egyetértés a családjainkban kezdődik, ezért fontos, hogy először is közöttünk és a gyerekeinkkel erősödjön, és így tovább tudjuk adni a környezetünkben. (zene és taps)

Raphael: Köszönjük Millycentnek a munkájukat!

10) PIERO MÁRIAPOLI (KENYA) – KULTÚRÁK PÁRBESZÉDBEN

Raphael: Az imént mondtuk, hogy Emmaus és Jézus májusban ellátogattak a Nairobihoz közeli városkába, ahol igazán afrikai tapasztalatot éltek, sok zenével és színnel, és a kontinens különböző részeiről érkezett emberekkel. Most engedjük át magunkat ennek az élménynek.

Speaker (in italiano): *A kenyai Piero Máriapoli – mintegy 30 km-nyi távolságra Nairobától – a Fokoláre Mozgalom afrikai közösségének központja. Maria Voce Emmaus és Jézus Morán 18 napot töltöttek ott május 14-től 31-ig. (zene)*

Ez idő alatt sor került képzési tanfolyamokra, az egyházi és a polgári élet vezetőivel való találkozásokra, ökumenikus összejövetelekre, és egyetemi szintű alkalmakra, mint a Nairobi keleti részén működő Afrikai Katolikus Egyetem Jogi Karán szervezett találkozóra.

Lehetőség nyílt, hogy ismerkedjenek az ország csodálatos jellegzetességeivel is. (zene és környezet) Ebből az alkalomból a szub-szaharai Afrika több mint 21 országából és Madagaszkárból érkeztek családok Nairobiba. Ugyanis a család volt a központi témája a 11. „inkulturációs iskolának”. Az iskolát itt, Nairobiban alapította Chiara Lubich 1992-ben.

Chiara Lubich: (in sottofondo che non occorre tradurre) : „(...) holnap lesz az alapkőletétel, és elindítjuk az inkulturációs iskolát” (...)

Speaker: *Akkor maga Chiara magyarázta el, hogy az egység karizmájának fénye nem egy sajátos kulturális környezethez kötődik, tehát nincs sajátos színezete, hanem az Éghez kötődik, és itt a földön „fehér fénynek” bizonyul.*

Togba Roger Dion, Costa d’Avorio (in francese): *Nekem ez a fehér fény azt jelenti, hogy Jézus jelen van a mindennapi életünkben, a kultúránkban. Ez a jelenlét segít, hogy megragadjuk a kultúránkban létező pozitívumokat, és átadjuk az Egyháznak, az emberiségnek.*

Njoki Gaudensia Ndwiga (Gioia), Kenya (in italiano): *Amikor az egység karizmájával találkoztam, az evangélium a kultúrámmá vált. Hálás vagyok, hogy más kultúrájú emberekkel élhetek együtt, mert a másik kultúrájával szemben megtapasztalhatom a saját kultúrámat.*

Peter Njume, Cameroun (in inglese): *Számomra az „inculturáció” fogalma - ha össze akarom foglalni - út a kultúráim megszenteléséhez, a kultúráim megtisztításához.*

Speaker (in italiano): *Az inkulturációs iskolára, és a családok azt követő iskolájára a csoportok nagy kiadással járó és hosszú utat tettek meg. Volt, aki három napot is utazott autóbusszon. Ez az erőfeszítés kifejezi, mennyire szerettek volna találkozni az egész kontinensről mindannyian, különböző nyelvet beszélők, különböző hagyományhoz tartozók, de egy közös odaadással: hogy*

újra sajátjuknak érezzék az afrikai kultúrában annyira központi szerepet játszó családi értékeket, melyeket próbára tettek a konfliktusok, az igazságtalanságok, és a globalizáció negatívumai. Ösztönzőek voltak az Evangélium és hagyomány közötti, a férfi és nő közötti kapcsolat, és a gyermekek nevelése témában elhangzó tapasztalatok.

Arthur Mumfungua Ngoy, Congo (francese): Kongóban sok a pozitívum, de sok a negatívum is, mert léteznek a háború okozta nehézségek; vannak az evangéliummal összeegyeztethetetlen, nehezen megélhető dolgok, ugyanakkor vannak értékek is, de ezeket az evangélium fényében kell megélnünk.

Ianja Faraniana e Radoniaina Randrianirina, Madagascar (in malgascio): Ez az üzenet nem csak nekünk szól, hanem szeretnénk továbbadni mindenkinek, akivel találkozunk, különbségtétel nélkül; kérjük a Szentlélektől a fényt, és új ösztönzést, hogy egyre jobban ajándékozni tudjuk magunkat másoknak. Üdvözlét a világ minden családjának. Sziasztok! (taps)

11) BESZÉLGETÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL ÉS JESÚS MORÁNNAL:

Raphael: Emmaus, ezek után a szép hírek után szeretnénk szívből meghallgatni, hogy mi volt a benyomásod azokról a napokról?

Emmaus: Az a benyomás most megújult bennem, ahogy ezeket a videórészleteket láttam, valóban rendkívüli. Nagyon mély benyomással volt rám. Úgy éreztem, hogy ennek a népnek a gyermeke vagyok, (taps) éreztem, hogy befogadtak a családjukba, mely az én családommá vált. Valóban éreztem, hogy ezt a népet Isten felkészítette, hogy megadja a lehetőséget Chiarának, hogy átadja üzenetét. Ez az üzenet azt jelenti, hogy megtestesíteni Jézust egy új népben, a karizmája által megújított népben, de nagyon konkrétan, nagyon mélyen megtestesíteni. Ez olyannyira igaz, hogy amikor azt kérdezték: "Elfáradtál Afrikában?". Azt mondtam: "Nem". Majd feltettem magamnak a kérdést: "Hogyhogy?". Mert valóban nem utazás volt ez, hanem tapasztalat: afrikaiként éltem meg, amennyire tehettem, és afrikainak éreztem magam.

Raphael: Köszönjük, Emmaus. (taps)

Joan: Jézus, tőled azt szeretnénk kérdezni: te először jártál Afrikában. Milyen tapasztalatot éltél?

Jesús: Láttátok a filmeket, már ebből is érthető, hogy az egész egy tapasztalat: minden, amit megéltünk, az étkezés, vagy ahogy együtt voltunk az emberekkel. Ez valóban különleges.

Aztán igaz, hogy Kenyában voltunk, de jöttek az emberek egész Afrikából, a szub-szaharai Afrikától egészen Dél-Afrikáig, és a végén már többé-kevésbé sikerült is megkülönböztetni, hogy honnan érkeztek: Burundiból, vagy Ruandából... De nagyon mély volt ez a tapasztalat.

Az volt a benyomásom néhány nap, néhány hét után, mintha kitágult volna a lelkem, mert amikor – gondolom, legalábbis ez a tapasztalatom – amikor kapcsolatba kerülünk egy afrikaival,

nem egy egyénnel, nem egy individuummal lépünk kapcsolatba, hanem egy egész közösségbe, egy népbe kapcsolódunk be, és ez kitágítja, rendkívüli módon kitágítja az ember lelkét.

Arra gondoltam, hogy ebből fakad a tánc, az ünnep is, mert amikor kitágul a lelkünk, azt valamiképp ki kell fejezni, úgy, hogy az teljesen áthat, még a testünket is, ezért táncoltunk is (*taps*), de nem csak úgy..., hanem természetesen jött, mert kitágult a lelkünk. Ebben az értelemben érthető a kapcsolatok ereje, és amikor ezek a kapcsolatok nincsenek rendben, a fájdalom is, a megbékélés nagy kihívása is.

Tehát, óriási ajándék volt. Azt hiszem, már nem azok vagyunk, akik előtte, akkor is, ha talán nem is vagyunk tudatában, és ezután a tapasztalat után teljesen másképp segítjük előre a Művet. Azt hiszem, ez a legmélyebb tapasztalat.

Raphael: Köszönjük.

Joan: Köszönjük. (*taps*)

Raphael: Emmaus, te még szeretnél mondani valamit.

Emmaus: Még azt mondanám, hogy természetesen mások vagyunk, egy új tapasztalatot éltünk, de ennek megvan gyökere. Hallottátok, ahogy a benyomásokban beszéltek a „fehér fényről”. Ez a „fehér fény” különös módon bebizonyosodott számunkra, ahogy ott voltunk, mert meghallgattuk, amit Chiara mondott a legutóbbi utazása során. Meghallgattunk belőle egy részletet. De el sem tudjátok képzelni, mennyire más volt ott hallgatni, ahogy bele voltunk merülve az ottani valóságba. Érthető volt, amit erről a fényről mond, mely Odafönről érkezik. Ez nem az ott élő nép kultúrája, de annyira nyilvánvalóan át tudja itatni az ottani kultúrát, hogy fehér fényként emelkedik ki, mely más, mint az adott nép kultúrája. Ezt nagyszerű ott látni, azon a helyen.

Azt hiszem, ha most ezzel a lelkülettel hallgatjuk Chiarát, miután együtt átéljük ezt a tapasztalatot, miután levettük a karóránkat – ahogy az imént javasolták -, miután hagytuk, hogy magával ragadjon bennünket az afrikai ritmus, az afrikai tánc, ha így hallgatjuk meg ezt a részletet Chiara válaszából, teljesen új módon értelmezzük a dolgokat. Meg fogjuk érteni, hogy ez a fehér fény nem csak Afrikának szól, de – hogy is mondjam – Afrika volt az a gyémánt, mely megmutatta az egész emberiségnek.

Tehát, érthető, hogy Isten felkészítette az ottani népet arra, hogy Chiara átadhassa ezt a gyöngyszemet, az Istentől jövő fény szerinti meglátást. És nem csak Afrika számára tette, hanem az egész világ, minden kultúra számára.

Tehát, így hallgassuk, hagyjuk, hogy Chiara magával ragadjon minket. És ezzel zárjuk a mai kollegamentónkat. Köszönöm.

12) CHIARA LUBICH: LÉPJÜNK BE A MÁSIK KULTÚRÁJÁBA

Chiara Lubich: (...) Már néhány éve azon munkálkodunk, hogy a lelkiségünkben egy tanítás szülessen. Ezt a tanítást aztán lefordítjuk a teológiára, a filozófiára, az esztétikára, a tudományra... mert a lelkiségünkben minden benne van. Megértettem, hogy egy tanítás születik ebből, ami nem egy adott kulturális környezethez kötődik, például Rómához, hanem a karizmához. Ez a karizma pedig Istentől jött, ezért az Éghez kötődik, és fehér fényként árad a földre, tehát nincs színe, nincs európai színezete, nincs afrikai vagy amerikai színezete, hanem fehér, a Menny színezetét hordozza

magán. (...) Azt mondtam: Isten valami hatékony dolgot adott a kezünkbe. Afrika az inkulturációt sürgeti, Dél-Amerika az inkulturációt sürgeti, Ázsia... Ázsia! az inkulturációt sürgeti. De hogyan lehetséges ez? Milyen teológia emelkedik ki ebből? Nem lehet, hogy csak egybegyűjtsük az 'Ige magvait', és létrehozzunk belőlük egy teológiát. Az 'Ige magvai' kifejezések: énekek, versek... Azzal még nem a teljes keresztény üzenetet alkotják (...); a teljes keresztény üzenetre van szükség, mely bizonyos értelemben az Égből érkezik, és el lehet vinni, át lehet adni minden népnek, minden kultúrának, mert mivel nem az emberektől jön, hanem Istentől, magukénak érzik, és a kultúrájuk, a sajátos kultúrájuk szemével láthatják.

(...) Először is rájöttünk, hogy mennyire hatékony fegyver van a kezünkben az inkulturációhoz, mely - azt mondanám - csak ránk jellemző, mert mi az egység karizmáját kaptuk meg. Ha komolyan éljük az Ideált, és nem sebbel-lobbal, nem is csak aktivitásokat végezve és kész, és nem is csak tétlenkedve, hanem valóban megtesszük, eggyé tudunk válni. Tudjátok, mit jelent az eggyé válás? Hogy valóban teljesen elvágjuk a kultúránk gyökereit, belépünk a másik kultúrájába, megértjük, és hagyjuk, hogy ki tudja fejezni magát, egészen addig, hogy magunkba fogadjuk, és amikor magunkba fogadtuk, akkor valóban elkezdhetünk párbeszédet folytatni vele, és a már benne lévő gazdagságokon keresztül átadni neki az evangéliumi üzenetet is.

(...) az inkulturáció az eggyé válást igényli: ez azt jelenti, hogy belépünk a másik lelkébe, belépünk a kultúrájába, a mentalitásába, a hagyományába, a szokásaiba, megértjük ezeket, és hagyjuk, hogy kiemelkedjenek az Ige magvai. (Taps)²

15) **BEFEJEZÉS**

Raphael: Chiarának ezzel a felhívásával köszönünk el tőletek. Érzem, hogy nem csak Afrikának mondja, ahogy Emmaus is említette, hanem az egész világnak.

Mielőtt elköszönnénk, emlékeztetünk benneteket, hogy a következő kollegamentónk szeptember 17-én lesz déli 12 órakor. Szeptember 17-én, déli 12-kor.

A kollegamentó honlapján megtaláljátok a teljes közvetítés videóját és az egyes híreket külön-külön is.

Joan: Visszontlátásra szeptemberben! *Koajerini!*

Raphael: *Achpup! (taps)*

² Nairobi, 1992. május 18. – Chiara az afrikai közösségek képviselőinek: „Válasz az inkulturációval kapcsolatos kérdésre”.